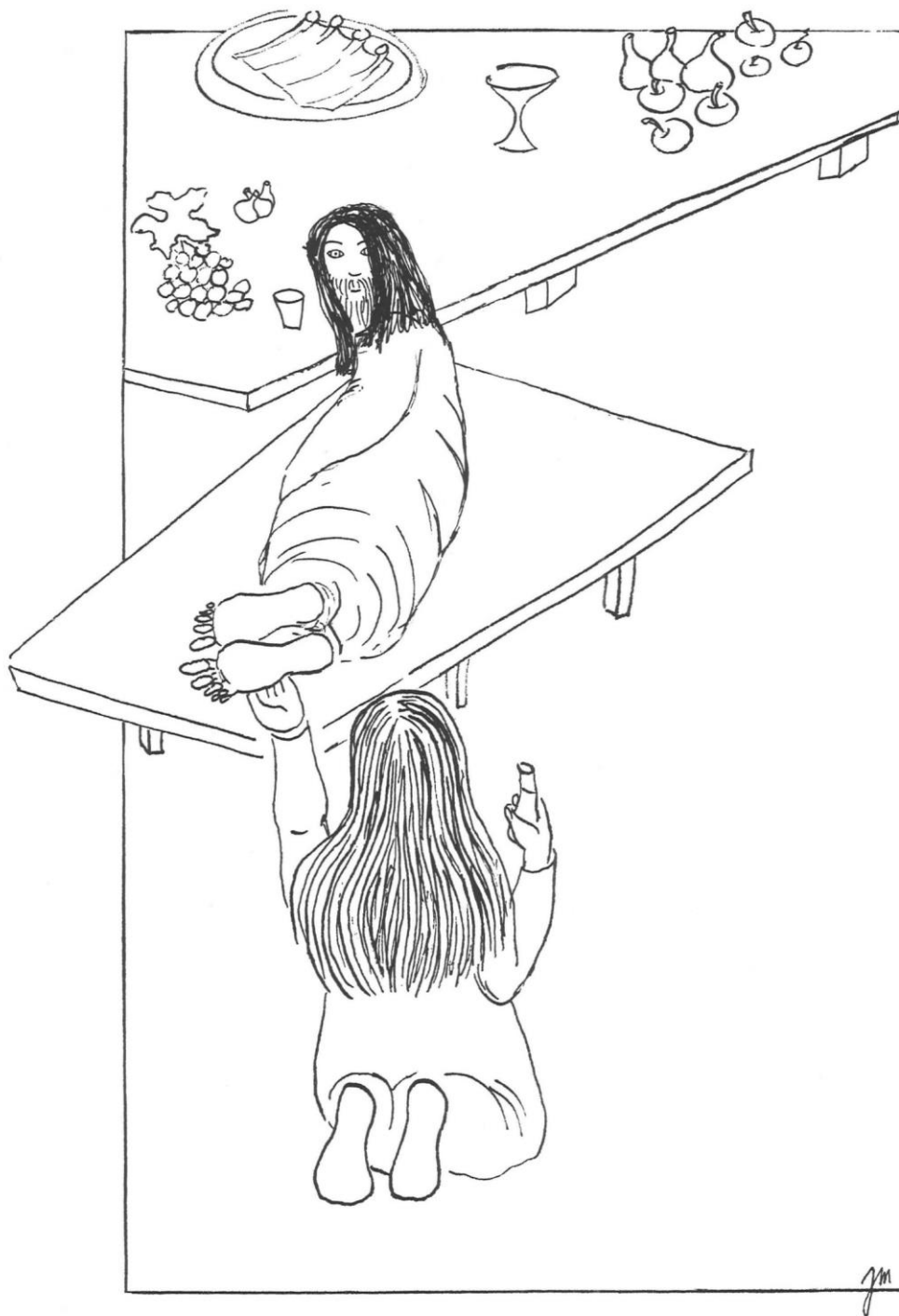

Žena přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje a slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem.

Žena přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje a slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem.

11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ CYKLU C

Evangelium (Lk 7,36 – 8,3)

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem. Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslíl si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jakého druhu je ta žena, která se ho dotýká, že je to hříšnice!“ Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl!“ On na to: „Jen mluv, Mistře!“ „Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?“ Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil.“ Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbils mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy.

Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“ Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?“ On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!“

Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemoci: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Toto pozvání je důkazem, že Ježíš byl už veřejně známý (Šimon považoval svého hosta za proroka, resp. za učitele). Kristus tedy jí nejen s celníky a hříšníky, ale i s farizeji: navzdory přísným slovům jimi nepohrdá, vždyť přišel zachránit všechny bez rozdílu. Stolování (podle helénského zvyku přejatého židy) bylo vleže s hlavou blízko stolu. Tento postoj při hostině u Šimona prozrazuje, že se jednalo o sváteční stolování, neboť takto se jedlo jen o slavnostních příležitostech.

Bezejmenná žena, možná nevěstka (text to nespecifikuje!), se nemá ztotožňovat s Marií Magdalskou. Snad slovo „hříšnice“, aramejsky „hayyabta“ (dlužník), je tu užito záměrně kvůli propojení události s podobenstvím o dlužnících.

Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem. Zdá se, že gesto oné ženy bylo už předem zamýšlené (jinak by s sebou nepřinesla drahou alabastrovou nádobu). Slzami umyla Ježíšovy nohy od prachu (cesty v Izraeli byly velmi prašné, chodilo se v sandálech): udělala tedy to, co opomněl vykonat hostitel.

Líbání nohou je očividně gestem vroucí vděčnosti. Nebyly to hořké slzy beznaděje, ale smutku prostoupeného pokojem z usmíření: jak totiž dosvědčují následující slova, tato žena měla víru v Ježíše. Ale možná to byly také slzy vděčnosti z přijatého odpuštění. Kdy tato žena přijala odpuštění? Zdá se, že právě při tomto setkání s Kristem: proto jí teď Ježíš říká, že vírou se zachránila (kdyby k odpuštění došlo už někdy předtím, pak by nemělo smysl vyslovit či opakovat tato slova znovu). A kdyby byla přijala odpuštění „přímo od Boha“, proč by přišla právě ke Kristu projevít vděčnost? Víra přinesla jasné přesvědčení a jistotu, že Ježíš odpustí: a vedená touto vírou přišla tato žena až ke Kristu a projevila svoji vděčnost.

„Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“ Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hřichy.“ Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hřichy odpouští?“ On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!“ Ježíš na farizeovy pochybnosti odpovídá krátkým podobenstvím o dlužnících. Jeho slova poučení nejsou příkrá: koneckonců Šimon je hostitelem. Jako i jinde v evangeliích, Ježíš žádá posluchače, aby sám zodpověděl otázku.

Na potvrzení toho, že tato žena přijala od Ježíše odpuštění, se uvádí jeho ujištění „jsou ti odpuštěny hřichy“. A důvodem odpuštění je víra. Běžná formule propuštění (se starozákonním pozadím – 1 Sam 1,17) „Jdi v pokoji“ má zde hlubší smysl – jdi v pokoji, bez „tíhy výčitek a hříchů“, usmířena s Bohem. Žena našla pokoj v pravém smyslu slova, protože našla usmíření.

Bylo s ním dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku. Tyto verše jednak opět přivádějí na scénu ženy, jejichž služba je zřejmě projevem lásky a vděčnosti za prokázané Ježíšovo dobrodiní (osvobození ze zlých duchů a uzdravení). Tyto verše velmi

jasně odlišují Ježíše od tehdejších rabínů: věnuje péči ženám, přijímá je mezi následovníky, které se o něj starají ze svého majetku (zřejmě byly tedy majetné), nejméně jedna z nich (ale možná i další) byla vdaná (Jana). Lukáš tímto předjímá roli žen u kříže, u prázdného hrobu, při modlitbách před sesláním Ducha. A zároveň je jasné, že Lukáš odlišuje „tyto ženy“ od skupiny Dvanácti. Jana, jinak neznámá žena, je blíže určena jako manželka Chuzy, správce („manažera“) Herodova majetku. Touto poznámkou se ukazuje, jak Ježíšův vliv dosahoval až na nejvyšší místa.

SHRNUTÍ

Je tu typická lukášovská scéna: do protikladu je postaveno jednání hříšnice a farizea. První postava se díky postoji lásky a víry setkává s odpuštěním a spásou. Druhá postava je předobrazem toho, kdo se považuje za spravedlivého a za věřitele samotného Boha. Spása však náleží tomu, kdo se cítí být chudý. Vděčnost této ženy zřetelně ukazuje, jak je Moudrost ospravedlněna (tj. prokázána a dosvědčena jako pravdivá) svými dětmi.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Někdy jsme tak trochu jako farizeus z našeho příběhu: hned si všimneme něčeho, co nám na druhém vadí – má divné oblečení, účes, divně chodí, říká něco divného. Ježíš se tak na lidi nedíval. Naopak: tam, kde ostatní viděli na druhých něco divného, on objevil nebo zdůraznil jeho hodnotu, to, co je na něm hezkého. Zkusme to dělat jako on!

Starší:

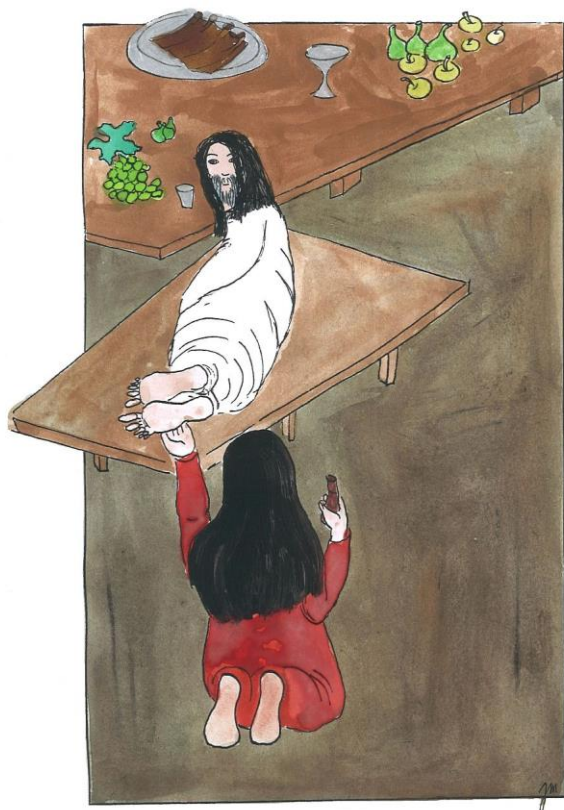
Ježíš – Boží Syn – je blízko těm, kteří něco provedli a kteří hřeší. Kvůli nim sestoupil z nebe. Hříšník je jako magnet, který Ježíše přitahuje k sobě. Ježíš je blízko něj, aby ho chytil za ruku, aby mu pomohl, aby ho zachránil. Toho si všimla tato hříšná žena: odvážila se k němu přiblížit a zakusila silně jeho blízkost a jeho odpuštění a to ji zachránilo. Stejná může být i naše šance – všimnout si toho, že Ježíš je nám blízko a čeká, až se k němu obrátíme. Rád by pro nás něco udělal, ale čeká na náš souhlas, na naši nataženou ruku...

Zkusme si

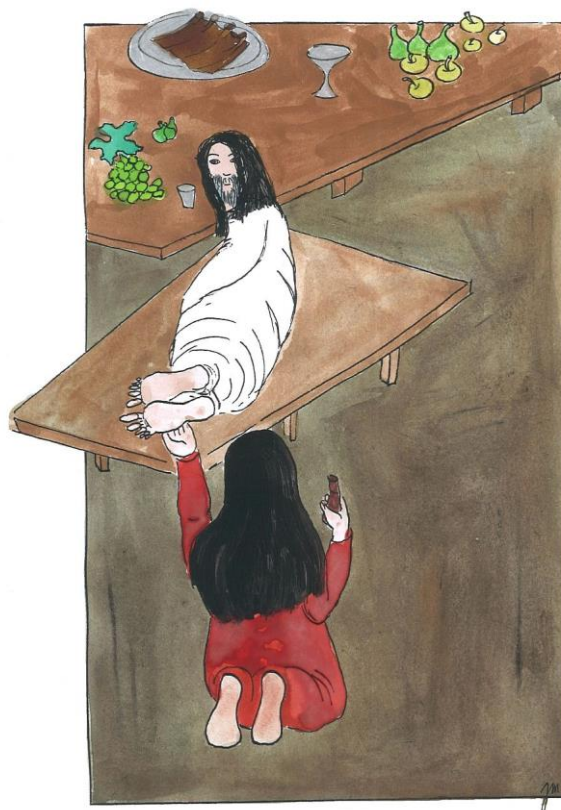
Mladší / Starší

Ježíš se na hostinách pohyboval určitě často – jistě si dokážete vzpomenout i na jiné příběhy či podobenství, která o hostinách vyprávěl.

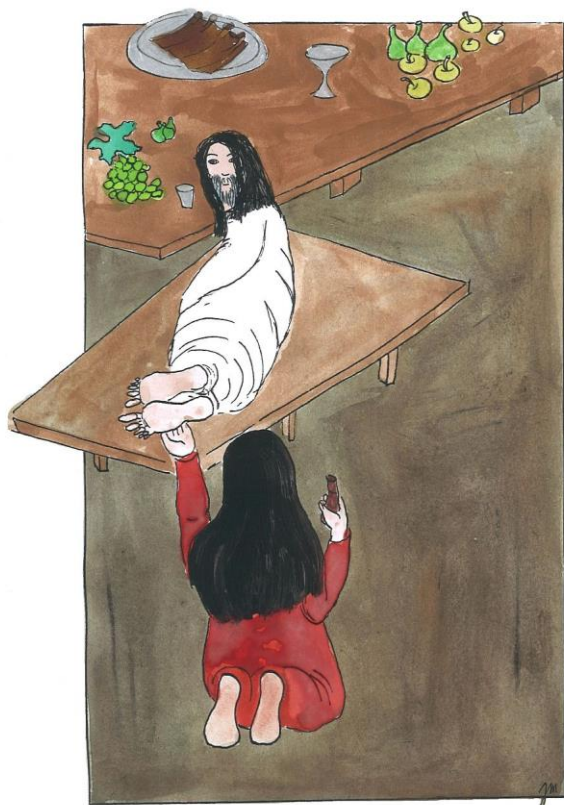
1. Dokážete si představit hostinu? Zkuste si zahrát „paměťovou“ hru, při níž první hráč řekne, co by rád na hostině ochutnal. Druhý zopakuje to, co řekl hráč předchozí, a přidá vlastní nápad. Řada se takto v kruhu opakuje a hra končí, až někdo udělá chybu.
2. Zkuste tuto hru znovu, ale jmenujte jen pokrmy, které se mohly objevit na hostině, které se účastnil Ježíš.
3. Umývat někomu nohy není jistě nic snadného. Můžete si to vyzkoušet a zamyslet se nad tím, co to pro tehdejšího člověka znamenalo a co to symbolizuje pro nás dnes. Pokud nechcete zkoušet mytí nohou, můžete ho nahradit nějakou jinou „dotykovou“ aktivitou – namazání rukou druhého vrstvou krému nebo jinou, na níž se domluvíte.

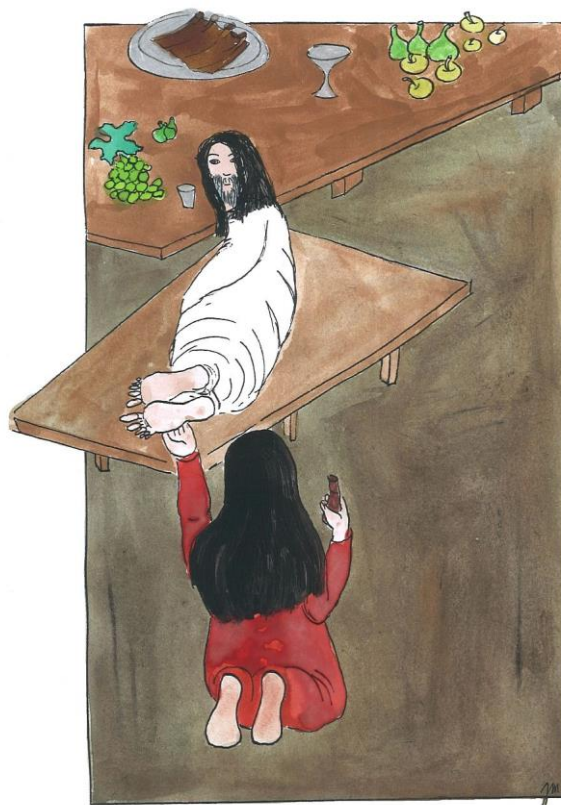
11. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,36 – 8,3

11. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,36 – 8,3

11. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,36 – 8,3

11. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,36 – 8,3

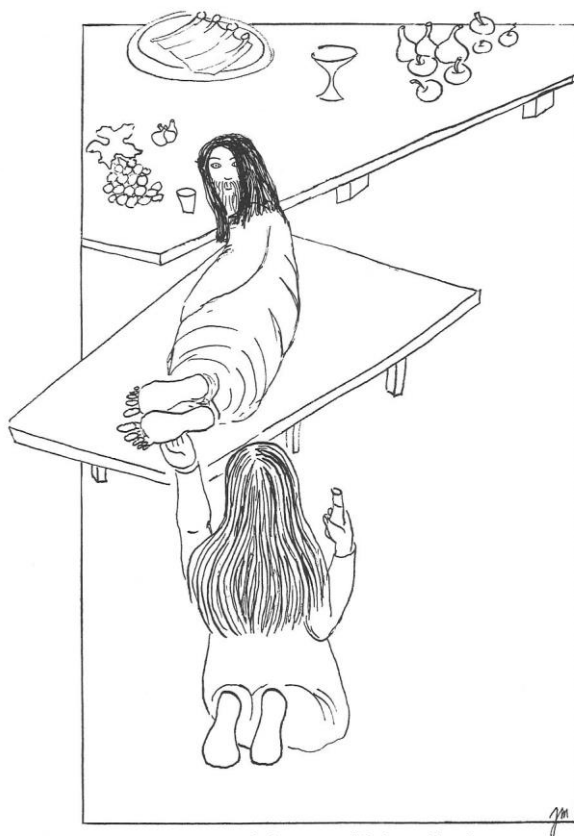
11. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,36 – 8,3

11. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,36 – 8,3

11. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,36 – 8,3

11. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,36 – 8,3